

край. Преди години какви пѣсни пѣха дветѣ ми сестри! Стрихъ единъ класъ — като лешникъ зърно.

Свитата мълчалива жена избухна:

— Пусто да остане! Кой ще го жъне. Ти си емналъ горитѣ. Не давашъ пиле да прехвъркне. Тебе жито не ти трѣба, не т трѣба жена, не ти трѣба дете!

— Кривъ ли съмъ, че не мога инакъ.

— Ами азъ, ами то криво ли е? Какво е сторило момчето ми, че отъ люлката ще земе да плаща бащиния си грѣхъ!

— Не зная.

— Ти ли не знаешъ, Велко, ти ли не знаешъ! Сърцето ти вкаменѣло ли е! Или не си ти сѣщия, или си вкръвниченъ! Боже, какъвъ човѣкъ си станалъ!

— Мълчи!

— Защо да мълча! Мене до тука ми е дошло отъ плачъ и отъ кахъри. Сега азъ да хортувамъ, а ти слушай. Колкото ми се е набрало... Много ме мжчатъ турцитѣ, Велко. Отъ какъ си захайдутувалъ...

Камъкъ заседна на гърлото ѝ и тя не можа да продължи. Рукнаха едри сълзи отъ очитѣ ѝ, задавиха я.

— Искахъ да те видя. Чакала съмъ те всѣка нощъ, да ме заралвашъ, а ти... Затуй ли си дошълъ, за туй ли!... Че помилвай го де! Не е ли твой синъ? Отъ кога чакамъ да